Ч. 289. Неділя 5 січня 1913 (23 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданя і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільна рада міністрів. — Мирові переговори. — Міжнародне положене.

Угорский президент міністрів Люкач і міністер скарбу виїхали вчера до Відня на спільну раду міністерияльну. Зачувати, що на тій раді войскова управа зажадає нових кредитів на армію. Кажуть, що оба правительства, австрийске і угорске, супротив фінансового положеня держави не хотять згодити ся на ухвалене дальших кредитів.

„Magyar Hirlap“ пише, що на нинїшній раді міністрів буде бесїда о покритю спільних коштів, які в послїдних місяцях дійшли до квоти кількасот мілїонів корон, дальше о торговельних договорах з балканьскими державами, а вкінци о дальшій проґрамі фльоти.

„Neue fr. Presse“ каже, що войскова управа поробила в послїдних часах великі замовленя. На раді міністрів буде предложений виказ пороблених вже видатків по конець 1913 року. Войскова управа має на покрите видатків ті кредити, які їй ухвалила послїдна сесия делеґацийна. Однако ті ухвалені кредити не вистарчають і управа зажадає дальших кредитів на найблизший час. Міністер війни імовірно вже нині зажадає тих кредитів, а також і міністер маринарки зголосить від себе нові жаданя на безпроволочну будову кораблїв.

Бюро Райтера доносить: Точки турецких пропозиций, які вчера предложено мировій конференциї, становлять одну нероздучну цїлість. Що-до відступленя територий, то турецкі пропозициї заявляють, що Туреччина готова відступити балканьским державам цїлу окуповану територию на захід від адриянопольского вілясту.

Відповідь на сю пропозицию звучить: Получені держави приймають відступлене териториї на захід від Адриянополя до відомости, але під услівєм, що се відступлене відносить ся не лиш до окупованої териториї, але також до територий, котрі ще впознї не окуповані.

Данев в розмові з репрезентантом Бюра Райтера заявив, що ситуация не поліпшила ся о стілько, як се декому видає ся. Треба тямити, що Туреччина від самого зачатку переговорів заявляє, що відступить деякі териториї в Македонїї і Епірі та частину Тракії. Добре, але остає ще питане Адриянополя. Се головна точка — сказав Данев — і в сім напрямі не бачу поліпшеня. Ждемо на нову конференцию з ректифікациєю болгарскої границї. Коли на нинїшнім засїданю турецкі делеґати не зволять нашим домаганям, то переговори зірвемо. Другу перепону становлять острови на Еґейскім мори. В сїй справі обстоюємо при наших условах і нема причин припускати, немов би ми були схильні до зміни наших претенсий. Будемо домагати ся, щоби їх так увагляднили, як їх устанено. Що небудь уложили би ми опісля з державами, се не буде мати ніякого впливу на переговори з Туреччиною. Турецке правительство знає добре наші услівя. Не робимо жадних нових пропозиций. Однако маю надію, що конференциї нині поступають вже вперед.

Giornale d'Italia доносить, що великі держави повідомили мирових делеґатів, що тоді будуть інтервенїювати, коли Туреччина зрече ся Адриянополя і Еґейских островів. Часописи впевнюють, що Туреччина готова сповнити ті бажаня.

З Константинополя доносять: Рада міністрів радила вчера від 2-ої год пополудни до 6·30 вечером. Приняла до відомости хід парад мирової конференциї і переслала нові інструкциї своїм делеґатам в Льондонї.

Порта обстоює при задержаню адриянопольского вілясту аж до Ксанті і не годить ся на таке управильнене границї, яке мало би характер відступленя турецкої териториї. Обстоює при посїданю островів на Еґейскім мори і годить ся, щоби великим державам оставити рішене що до Крети і земель на захід від адриянопольского вілясту.

Визначна особа з міністерства заграничних справ заявила, що мирові переговори на

Різдво Томи Братта.

(З анґлійского — Альфреда Мапна).

(Конець).

Але сьвітло походило з дому Петра Кляйна. Там сиділа Бессі з дитинкою на руках, котрій було ледви кілька місяців. Петро оповідав їй так часто про нїмецке Різдво. Нині рано вийшла она з хати і принесла собі з ліса маленьку ялинку, котру убрала сьвічками, які сама повиливала. Певно, Петро мусить прийти у кождий день, чому не може прийти на Різдво? Так думала молода жінка. Здогади були зовсім безосновні, що відшукають також заговірників.

Але Петро не вернув. Зате явив ся нинї рано один приятель.

— Я сумний, пані, вірте менї, я не знаю зовсім, що зайшло в суді. `Але Петра узнали винним.

Приятель потім відійшов. Від тоді сиділа Бессі довго при вікні. Коли дитина кричала, дала єму пити, робила се зовсім механїчно. А коли смеркало, засьвітила она сьвічки на деревци, бо ж нині було Різдво.

О осьмій годині почула молода жінка далекий, слабий голос, се був дзвінок нїмецкої в Сако: „Мир на земли“, звіщав дзвінок. Бессі притиснула кріпко свою дитинку в німій розпуці до грудий: „Чуєш Бебі?... Се мир на земли!“

Сьвітла погасли і знову засьвітила їх. Бессі сиділа дальше при вікнї. Місяць завис під небом і осьвічував пусту околицю. Далеко під старим лїсом похиляли ся дерева від грудневого острого вітру.

Бессі вдивлювала ся широко отвертими очима через вікно, але єї погляд сягав поза шибу, а там було зовсім темно. Она не відчувала ніякого болю, мала лише одно враженє, як би сьвіт був клїткою, котра давить єї все більше і більше.

Она не дивувала ся, коли нараз побачила якогось чоловіка, який дивно вимахував руками, повернув ся кілька разів і упав до долу. Она бачила се добре і се тревало кілька хвилин, заки она змогла звернути свої думки на се, що виділа.

Она тяжко піднесла ся і покликала старого Неґра.

— Може, там під лїсом лежить чоловік, який, як здає ся, сьвяткував Різдво. Принеси єго сюди, він не може серед такої погоди там лежати.

Рівнодушно приглядала ся Бессі, як плечистий Неґер виконав припорученє і незадовго прийшов зі своїм тягаром. Она не робила собі нїчого на вид пяного чоловіка і нині не звертала на се уваги.

Вкінци явив ся Неґер у дверях.

— Пан Том не жиє — сказав і потряс значучо головою.

Тоді пізнала Бессі чоловіка, котрий єї від одного року любив наче брат, і який з любови до неї став ся злим. Малі і великі пакости, які она і Петро від часу їх вінчаня єму виряджали, заболїли єї дуже а найбільше се, що она не пізнала в Томі свого товариша забав.

Але тепер мертве лице, що тепер склонило ся на груди Неґря, се лице було малого Тома.

Спішно занесла дитя до ліжочка і дала розказ Неґрови покласти помершого на ліжко свого мужа, щоби опісля найкоротшою дорогою поїхати по лїкаря, бо она замітила сейчас, що Том ще не помер.

З великим спокоєм доглядала она непритомного, обчищувала рану в груди і перевязала єї. Велика журба дня і сїра тишина пропала в день сего Різдва безпомічної любови до ворога. Підчас коли она усе поробила що було в єї силї, сїла тихо на стільци проти смертельно раненого, і коли она потім знову думала про свого нещасного мужа і почала плакати.

По пів години хорий пробудив ся. Він був дуже блїдий. Бессі похилила ся над ним і похилила ся над ним і положила свою руку на єго чолї. Том усьміхнув ся і замкнув очи на хвилину. Коли їх знову отворив, було у них сяєво майже дитячої чистоти.

„...Бо їм наука за суха була, прибили єго на хрест“ — заговорив він, потім поглянув на

найліпшій дорозї. Що до міст Адриянополя і Кіркілісе, думає ся особа, що Болгария вречe ся Адриянополя.

Дипльоматичні круги думають, що Адриянополь остане в турецких руках, тілько єго фортифікациї будуть збурені.

Ikdam доносить, що президент кабінету Ґешов телеґрафував до великого везира, що болгарска рада міністрів згодила ся на те, щоби Адриянополь з фортифікациями остав під зверхностию Туреччини. Порта заперечила сю вість.

Всї тутешні дневники висказують ся дуже оптимістично про хід нарад мирової конференциї і думають, що до десять днів мир буде заключений.

Один дневник доносить, що на мировій конференциї осягнули вже згоду що до принципів. Вся праса старає ся переконати турецку опінію, що задержанє Адриянополя в турецких руках буде великою побідою.

Alemdar доносить, що Солунь остане вільним містом під управою ґузернатора, якого буде вибирати населенє.

„Pall-Mall-Gazette“ доносить, що перший сербский делеґат Новакович в понедїлок вручив анґлїйскому державному секретареви заграничних справ в імени балканьских держав мапу, на котрій згідно з постановами балканьских держав означена граница будучої автономічної Альбанії згідно з домаганями балканьского союза.

Албанія представлає ся на тій мапі лише як вузкий надморский пояс над Адрийским берегом. Заразом державний секретар дістав також і другу мапу від росийского амбасадора. Альбанія після росийского пляну є дещо більша, але втетаки єї границї не сягають тих границь, котрих домагає ся Австро-Угорщина. Австро Угорщина вже кілька днїв тому вручила Ґреви мапу з докладним визначенєм границь будучої Альбанії.

Росийска пропозиция є властиво компромісом між малою Альбанією балканьских держав і великою Альбанією Австро-Угорщини. Мабуть вишле ся европейску комісию, котра на місци справдить, де, в котрих місцях який нарід має більшість.

„Local Anzeiger“ доносить з Парижа, що французский президент міністрів переводить акцию посередництва в справі границь Альбанії. Президент французских міністрів в тій справі занимає становище дуже прихильне для Австриї. Зате в справі будучої адрийскої пристани для Сербії між балканьским союзом і Австро Угорщиною панують далекоідучі ріжницї в поглядах. Се питанє прийде під наради балканьского союза.

Петербурске „Вечернее Время“ доносить з добре поінформованих дипльоматичних кругів, що Росия годить ся на постанови Австриї в справі границь Альбанії, а саме що-до влучення міст: Скутарі, Іпеку, Дякови і Прізренду до Альбанії.

Новинки.

Львів, 4 сїчня 1913

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало асистентів рахункових Волод. Волошиновича і Зиґм. Кольмінцера офіциялами рах. при галицкій Дирекциї почт і телеграфів.

— **Директором Банку краєвого** на місце уступаючого дра Альфреда Зґурского іменував Видїл краєвий на сесиї відбутій під проводом Є. Е. п. Маршалка ґр. Голуховского, дотеперішного директора філії віденьского Заведеня для торговлї і промислу, дра Івана Канґ. Стечковского.

— **Лїцитация.** Дня 10 сїчня 1913 о годинї 9 відбуде ся в маґазинах товарових стаций в Самборі публична лїцитация невідобраних пересилок, як: розолїси, вина, мід, цукорки, кава, цикория, сода, залїзні знаряди і т. п. о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Злука товариств руханкових** пожарних і змагових. Дня 25 грудня 1912 відбули ся в Золочеві окружні збори відпоручників „Сокола“ і „Січий“ золочівского повіта. Взяло в них участь 36 відпоручників „Січий“ з Золочева, Ушнї і Жулич, „Соколів“ із Скваряви, Фирлїівки, Хильчич і Городилова. До президиї зборів ввійшли: тов. Мик. Левицкий із Золочева як голова, Кир. Ляхович з Хильчич як єго заступник і С. Дольницкий з Скваряви як секретар. Перший реферат про козацтво і „Січ“ виголосив п. Залиский. Відтак виголосив реферат п. Левицкий про потребу реорганізациї руханкових товариств та про потребу їх злуки в один спільний союз. Збори ухвалили отсї резолюциї:

1) Збори відпоручників „Соколів“ і „Січий“ золочівского повіта, відбуті дня 25 грудня 1912 р. в Золочеві узнають конечну потребу спільної орґанізациї руханково-пожарничих товариств золочівского повіта на основі повної рівноправности і в тій цїли вибирають сьогодня комісию із 6 членів, в цїли виготовленя пляну спільної орґанізациї „Соколів“ і „Січий“ золочівского повіта. 2) Узнають конечну потребу утвореня спільної, краєвої орґанізациї для руханкових, пожарних і змагових товариств та заявляють, що по опрацьованю уставу всї „Січи“ і „Соколи“ Золочівщини вступлять до „Запорожа“. 3) Висказують гадку, що руханкові, пожарні і змагові товариства повинні стояти як найдальше від всяких політичних і партийних спорів. По сїм вибрано комісию для уложеня пляну орґанізацийного.

— **Вибух пороху в Яричеві.** До львівского шпиталю привезено в четвер вечером вісїм осіб покалїчених і попечених, котрі стали ся жертвою вибуху пороху в Яричові новім. Вибух настав тогож дня в полудне в склепі Лейзора Блїка. Що сталось причиною того вибуху, досн не знати. Дуже тяжко ранені сам Лейзор Блїк і єго дві доньки, 20-лїтна Іта і 18-лїтна Міриям, крім того пять селян, що були під ту пору в склепі і купували товари на різдвяні сьвята. Блїка і єго обі доньки та двох селян, Олексу Кравчука з Полонич і Андруха Суша з Рубинець, задержано в селї а прочих трох, котрі були лиш легко ранені, по поданю їм першої помочи, відослано до дому. Вчера рано Іта Блїк померла а стан здоровля прочих єсть дуже грізний.

— **Знов смерть від ваґона трамваєвого.** Вчера около 11 год. перед полуднем торговельниця старими річами Єнта Бляверова переходячи ул. Казимирівскою, попала ся під ваґон електричної зелїзницї, що їхав на Янівске а той єї так потрутив, що она впавши на брук, вдарила головою об камінь і забила ся на місци. Нещаслива женщина, лїт 50, стала ся жертвою власної неосторожности, бо сьвідки зізнали, що моторовий ваґона дзвонив і остерігав а навіть в послїдній хвили старав ся ваґон здержати, однак в наслїдок змочених шин ваґон хоч загальмований посунув ся ще кілька метрів дальше і спричинив нещастє.

— **В справі григорияньского календаря** помістив о. М. К. в послїднім числї „Руслана“ вельми замітну статейку. Єсть то гадка, яку ми вже давно пропаґували і яка заслугує на то, щоби єї ширити в нашім народі. Коли навіть такий нарід як японьский, котрий прецї не належить до християньского сьвіта а всетаки заводить у себе календар нового стиля, то чей поступові народи тим скорше повинні то зробити. Що заведенє поправного календа-

---

Бессі. — Я обидив тебе, Бессі, не говори про се більше. Я думаю, що ти могла би сама оглянути мене, які ві мною є“. — Він показав на свою рану.

— Не говори тепер, Том, спи. Я така щаслива, що ти знову можеш бути моїм братом.

— Так, на годинку, як думаю, — прошепотів він. — Бессі, твій чоловік невинний! Серце молодої жінки забило сильно.

— Я знаю, Том!

— Гм, я не кажу, що думаю, тільки се що знаю — — —

— Що ти знаєш — закричала Бессі не памятаючи себе.

— Я бачив, як — — В тій хвили почув Том велику утому, яка походила з серця, але єго думки були ясні. Велика трівога збільшала ся з кождою хвилею: бо ніякий судия, ніякий присяжний, ніякий чоловік не повірив би молодій жінцї. Бо коли би їшов годину до села, і як би тут хтось міг бути сьвідком єго слів, був би він о много скорше попрощав ся зі сьвітом. Також кілька слів на папери на нічо би ся не придали. З легкостию якийсь сторонник Патріка узнав би єго зізнаня за фантазию умираючого.

Нїчого не можна було почати, нїчого. Том забув власну близкість смерти і глядів повний гіркого смутку на зажурене і ожидаюче лице Бессі.

— Що ти знаєш, Том, любий Том?

Він потряс злегка головою і замкнув очи, щоби не дивити ся на нещастє.

Наразі заясніла єму думка: „Є средство, треба про се знати, є средство, аби виратувати Петра Кляйна. Я сам на себе возьму виконанє сего“. Ним трясло. Сего було за богато, так не ішло: „Через ціле житє видумали би про мене, як про якого розбійника. Ні, ні!“ Се „ні“, закричав він на цілу комнату.

— Що, Том?

Він глянув на сьвітла все ще осьвітленого деревця: Ах, правда, нині було Різдво. І знову пригадав ся єму батько „Перед многими сотками лїт... любов до людий... заповіт був за простий, і тоді єго убили... Петер Кляйн.. ні, они не сьміють.

З трудом, з великим трудом він підвів ся високо.

— Бессі, а однак я тобі скажу. Знай, що де даю тобі в дарунок на Різдво. Твій муж є вільний, бо я забив Брокера, подай кусник паперу, най я се напишу.

Бессі поглянула на него недовірчиво, потім підійшла до шафи, аби подати се, о що просив. Велика радість, страх і милосердіє робили єї майже безумною. Кілька разів брала щось до руки. Вкінци надибала папір і олівець. З тим поспішила назад: „Маєш, Том, мій бідний, добрий Том!“

Але з єї рук випав папір. Том знову упав, жовтий, як воск лежав він із замкненими очима і не рушав ся.

Тоді упала змучена жінка на коліна: „Усе пропало“ — закричала она в дикій розпуцї.

Не довго по сїм приїхало двох їздців перед дім і доктор Говард вбіг до комнати, він був приятелем німецкої родини.

— Пані Кляйн, пані Кляйн — кричав він — Ґраций Міке ішов перед годиною до Шеріф і голосно плакав...“ Тут доктор здержав ся бо єго погляд упав на Тома. Він похилив ся над ним, наслухував, оглянув рану і витягнув фляшку з горівкою, якої закропив непорушно.

— Помер, докторе, помер — сказала Бессі змучена.

— Ніякого слїду, лише умучене і безсилє. Се було би лїпше, для такого дурня, як він, лише легки нарушені.

— Але щож ви за очи робите пані Бессі? Но, але ви ще инші очи зробите. Отже Ґраций Міке прийшов до Шеріф, плакав і оповідав: — Я казав Патрикови, коли він забив Брокера, що чогось подібного не сьміє уже робити, коли любить мене. Але він не любить мене, бо нині забив і Тома Братта.

Дивний чоловік бридив ся ділами Патріка, але не знав сего, бо почував себе обидженим. Ну, щож вас се обходить Бессі, головна річ що Петрик признав ся до злочину і слухайте тепер дзвінків на дворі: Се ваші правдиві різдвяні дзвінки.

ря нового стиля принесло би нашому народови великі користи, о тім не можна сумнівати ся. Послухаймо отже, що о. М. К. говорить:

Григорияньский календар завели у себе Вірмени-католики — як доносить „Стамбул“. Календар сей впровадив вірменьско кат. патриярх Терціян. В дотичнім рішеню сказано, що перед чотирнацятьма столітями послугувала ся тимсамим календаром Церков Сходу і Заходу. Чому тепер та сама Церков католицка мала би тримати ся ріжного календаря? Супротив підношених побоювань, що з принятєм григорияньского календаря злученим є латинізоване обряду, запевняє патриярх, що сьвята як перед тим, так і тепер будуть в своїм часї обходити ся. І слушно каже патриярх, бо чиж ми примірож Русини не сьвяткуємо кождої неділї разом з латиниками, а де тут латинізация? Або чи не обходимо що кілька літ разом Великодня, Вознесеня і Зелених сьвят і чи через те тратить що наша Церков або обряд? Нічогісїнько, ще й зискує, бо особливо по містах можуть всї Русини обходити свої сьвята, коли якраз, як сьвята сї припадають окремо, то лиш часть Русинів сьвяткує а решта мусить в такі рокові сьвята йти до фабрик, салїн, копалень, а нї то тратить місця служби. Не дивно, що по містах рік річно тратимо сотки вірних і по яких сто лїтах не буде — як би були тї самі обставини що тепер — анї одного Русина греко-кат. Коли то в нашій Церкві настане який лад що до календаря, як також що до инших річий? Ми є дуже консервативним жиелом; консервуємо старий, поганьский календар, консервуємо нелад по церквах, консервуємо порохи по престолах, лавках в церкві, нелад і неточність в богослуженях. Чи не лїпше було би то всьо зложити в якім музею?

— **Огні.** Онногди вечером вибух огонь в реальности на Богданівці ч. 11, де згоріла стайня з соломою. Шкода виносить 2.000 К. Причиною огню мала стати ся неосторожність наймита чи когось иншого, що курив в стайни папіроса, бо стайня тота стояла завсїгди отвором і хто хотів, заходив туди. — Вчера рано вибух грізний огонь у фабрицї макарону на Сиґнівцї, положеній о кільометр дороги за городецкою рогачкою межи фабрикою спіритусу а пекарнею „Меркури“. Огонь обняв цїлу фабрику: млин, сушарню і маґазин; не нарушені позістали лиш будинки, де містять ся розгонові машини і дім мешкальний. Фабрика належить до Ізаака Вахтля. Огонь вибухнув, кажуть, в сушарни від нафтової лямпки.

Телеґрами.

Льондон 4 січня. По нарадї над предложенями Турків дали балканьскі союзники відповідь на письмі, в котрій висказують жаль, що Турки не оцїняють як слїд висліду війни і спонукують союзників до зірваня переговорів. Щоби показати свою миролюбивість союзники просять о недвозначну заяву що до слїдуючих точок найдальше до понедїлка до 4 години по полудни:

1) Чи Туреччина хоче відступити союзникам всї права до Крети?

2) Що до справи відступленя Еґейских островів.

3) Туреччина має предложити таке відграничене Тракії, щоби Адриянополь позістав при союзниках.

Коли Туреччина не згодить ся на то, союзники будуть уважати, що переговори закінчили ся.

На то запитали Турки, длячого вибрано понедїлок яко реченець, коли они готові дати відповідь слїдуючого дня (т. є нинї в суботу) о 4 год. по полудни. На тім засїдане відрочено.

Льондон 4 січня. Предложеня турецких делеґатів, подані на письмі на вчерашній конференциї, звучать як слїдує:

Позаяк делеґати союзних держав просили нас, щоби ми подали граничну лінію, котра має служити за основу до теперішних переговорів, маємо честь предложити що до адріянопольского вілясту слїдуюче справлене границї, внаслїдок чого уступства територияльні представляють ся як слїдує: Лінія гранична іде від давної границї до ріки Арди і вздовж тої ріки до місцевости Адах, положеної при устю притоки Суждін Хай до Арди. Звідтам має границя іти до Бумулджіма а звідтам на захід до котроїсь точки над озером Бум Ґель. Подрібно визначать границю войскові делеґати.

Що до Крети, то правительство султана відступить права отоманьскі до того острова великим державам. О будучій формі правлїня на тім острові мають рішати великі держави, однак під услівєм, що не буде ся жадало відступленя ще инших островів Еґейских.

Рим 4 січня. „Tribuna“ доносить, що кн. Ахмед Фуад виїхав до Парижа, щоби вплинути на францускe правительство в дусї независимости Альбанії.

Петербург 4 січня. Міністер справ внутрішних вніс до думи проект закона о средствах забезпеченя росийскої власности земскої в полудневo-західних ґуберніях і в Бесарабії. Постановлено заборонити чужинцям, котрі по дни 28. червня 1888 р. приймили росийске підданьство а також Полякам, котрі переселили ся по тім реченци з царства польского набувати на власність недвижимости поза округом міст як також права розпоряджати тими маєтностями і ужиткувати з них.

Цїна збіжа у Львові.

дня 4-го січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·20	до	10 50
Жито	8 80	„	9 10
Овес	9·30	„	9·70
Ячмінь пашний	8·—	„	8·40
Ячмінь броварний	8·40	„	9·40
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·—	„	14 —
Вика	9 50	„	10 50
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	90 —	„	110
Конюшина біла	85 —	„	120 -
Конюшина шведска	90 —	„	120
Тимотка	25·—	„	30 -

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 600 вечером до 559 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.